

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ
ΕΤΗΣΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Δάφνις

Ευτυχισμένος έρως

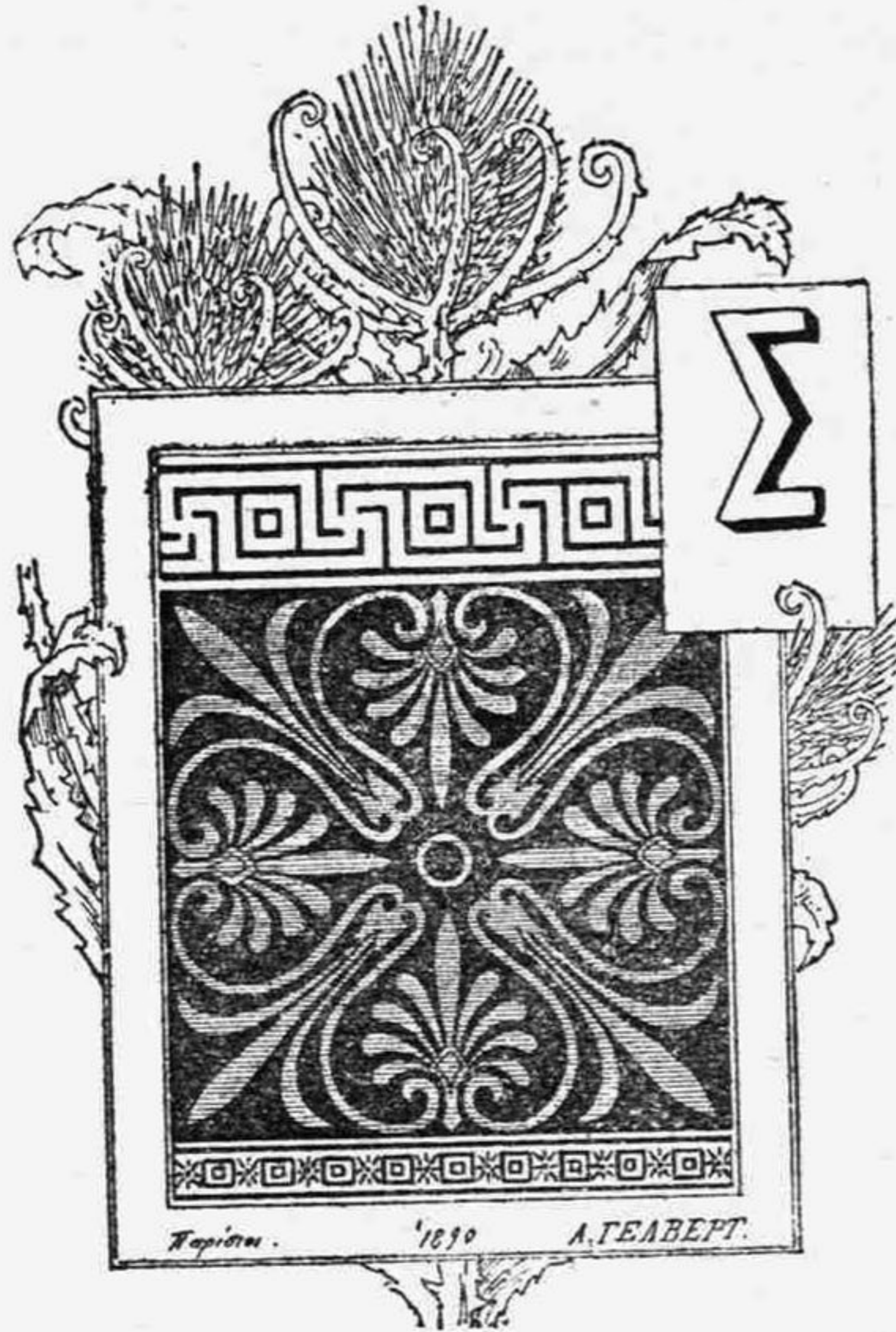
Κωμικός μονόλογος

Ποικίλη Στοά (Ημερολόγιο), Αθήνα

τμ. 11 (1895), σ. 172-179

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΕΡΩΣ

ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

ΩΣΙΑΣ (εισερχόμενος καθ' ἣν στιγμήν αἴρεται τὸ καταπέτασμα). Καλησπέρα σας κυρία, καλησπέρα σας κύριοι! Πῶς εἴσθε, παρακαλῶ; Διασκεδάσατε σήμερα, ἐφάγατε καλά;... Πόσον ὠραῖος, φωτεινὸς εἶνε ὁ οὐρανός!... Ἄλλὰ τί τρέχει; Διαβλέπω κάποιαν ἀνησυχίαν... Ἄ (μειδιῶν) ἐνόησα· θὰ περιμένετε ν' ἀκούσητε μονόλογον... τὸν «Εὐτυχισμένον ἔρωτα»... Δυστυχῶς!... Ὁ συγγραφεὺς δὲν θέλει... Δαιμονισμένος ἄνθρωπος. Τὸν ἔγραψε. Μοῦ τὸν ἔχει μάλιστα ἀφιέρωση, καί, νὰ σᾶς εἰπῶ,

δὲν εἶναι καὶ ἄσχημος! Ἐν τούτοις, εἶνε, δὲν εἶνε, δὲν μοῦ τὸν δίδει... Μ' ἐγελοῦσε ἕως αὐτὴν τὴν στιγμήν...

— Μὰ τί θὰ κάμω τώρα, τῷ λέγω ἀγανακτῶν.

— Κάμε τὴν... «Κάμμα!»

— Μὰ...

— «Μαροῦλα» ἔστω· εἶπέ κάτι. Ἄν δὲν θέλεις τὴν «Κάμμα», ἢ ὅποια θὰ γείνη πολύκροτος, ἀνάγνωσε κανέν... ἐγχειρίδιον, διηγήσου κανέν ἐπεισόδιον ἰδικόν σου καὶ τότε πρὸς τιμωρίαν σου δι' ἐνδεχομένην μωρίαν στείλέ μου ἐν... σιλέτο σὰν τοῦ Σάντου Καζερλιού...

— Ἄλλ' ἄλας;

— Ἄλαλος μεῖνε... ἐπὶ μῆρας ὡς ἄλλος Ἐπιμενίδης. Ἐ, ἐπὶ τέλους ξεφόρτωνέ με... «Καί... τὸν χάνω αἴφνης ἀπ' ἐμπρός μου—μάλιστα κύριοι τὸν χάνω—τὸν χάνω! Εἶνε ἀρκετὴ, περιφανὴς ἐκδίκησις δι' ἐμὲ νὰ παραδώσω εἰς τὴν Ἀθανασίαν τῆς ἀποψινῆς ἑσπέρας τὰ φοβερὰ αὐτὰ καλαμπούρια του τὰ ἄξια ἰσοβίων τουλάχιστον καταποντισμῶν

εἰς τὰ ὕδατα τῆς Λήθης... Ἐν τούτοις διὰ νὰ ἐλαφρύνω τὴν συνείδησίν μου τὴν ἥκιστα κοινοβουλευτικὴν θὰ σᾶς ἐξομολογήθῃ ἄσπαῖρον ἐν μυστικόν του, περιπέτειαν ἣτις εἰς ἐκεῖνον συνέβη καὶ ἐγὼ τὴν ἀντελήφθην, κατὰ τοὺς νόμους τοῦ πνευματισμοῦ. Δηλαδή εἶνε συμβάν ἰδικόν του καὶ ἐντυπώσεις ἰδικαί μου. Ὁ ἥρωας αὐτός, ὁ φωτογράφος ἐγώ. Διὰ νὰ μ' ἐννοήσητε: Θὰ ὀμιλῶ ἐγὼ καὶ αὐτὸς θὰ πάσχη. Ἡ ὀθόνη αὐτός, τὸ χρῶμα ἐγώ· τὸ μάρμαρον αὐτός, ἡ σμίλη ἐγώ, ἡ ὕλη αὐτός, ὁ ἀρχιτέκτων ἐγώ. Μὰ προσέξατε εἰς τὸ νόημα· εἶμαι ἢ σκιά του. Δηλαδή ἡ σκιά αὐτός, τὸ φῶς ἐγώ. Ἄλλ' ἐμὲ πρέπει νὰ μὲ λησμονήσητε ὀμιλοῦντα καὶ νὰ φαντάζεσθε ἐκεῖνον. Μ' ἐννοήσατε; Ἐνόησα... Δὲν μ' ἐννοεῖτε!... Διότι ἂν μ' ἐννοούσατε δὲν θὰ ἐμανθάνατε τίποτε καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ ἤμην ὁ ἀρμόδιος νὰ μὲ ἐννοήσητε καὶ θὰ ἔμενα κατ' ἀνάγκην εἰς ἀπλοῦς... ἀριστογείτων. Ἄλλὰ, κυρία μου, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον. Μοῦ διηγήθη ὁ συγγραφεὺς ἐν συμβάν του ὑπὸ ἐχεμύθειαν· ἐγὼ ἐπεκτείνω τὰ ὅρια τῆς ἐχεμυθείας, ὅπως θὰ ἐκάμνατε καὶ σεῖς...

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Προσέξατε. Ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ· μὴν Ἰούλιος.

Ἐχει τὸν λόγον ὁ συγγραφεὺς:

— Καὶ τί μὲ συμβουλεύετε, γιατρέ μου;...

— Εἴσθε θαρρῶ παραγγελιοδόχος;

— Ὁχι· κάτι τι συγγενές. Δημοσιογράφος.

— Καὶ πάσχετε;

— Ἀπὸ ἀρθρίτιδα.

— Θαλάσσια λουτρά.

— Πολλά;

— Ἐως ὅτου βρέξη.

Ἄσχοι ἔτυχε...—ὀμιλεῖ διὰ τοῦ στόματός μου ὁ συγγραφεὺς· ἐγὼ χάνω τὴν ὑποκειμενικότητά μου· ἐκμηδενίζομαι ὡς νὰ ἦμαι μετοχὴ τῆς Πιστωτικῆς, ἀπονεφελοῦμαι ὡς ναπολεόνι πρὸ καὶ μετὰ τὸν συμβιβασμόν.— Ὅσοι λοιπὸν κατέρχεσθε τὸ ἀπόγευμα εἰς Παλαιὸν Φάληρον διὰ τοῦ τροχιοδρόμου θὰ μὲ συναντήσατε ἀφεύκτως—γιὰ ἐνθυμηθῆτε— νὰ κατέρχωμαι τακτικὰ μὲ τὸν 5 καὶ 20 μὲ τὴν ράβδον μου, τὴν ἐλαφροτέρα τῆς ἐρωμένης μου, μὲ μίαν «Παλιγγενεσίαν» καὶ αἰωνίως διαγωνιζόμενον ἀπελπιστικῶς διὰ νὰ καταλάβω καὶ ἐγὼ ἐπὶ τέλους, κατόπιν τῶν διδακτορικῶν μου ἐξετάσεων, μίαν θέσιν εἰς τὴν... γυναικοταραχὴν ἐκείνην καὶ γλωσσοθύελλαν, τὴν συμβολίζουσαν κάπως

τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, ἀφοῦ οὔτε σπιθαμὴ κενὴ δὲν ὑπάρχει. Ἄλλ' εἶμαι τόσον ἰσχνός... Ὄταν κάθημαι χωροῦν ἄλλοι πέντε... Αὐτὰ τὰ πέντε, ἐννοεῖται, δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ μάτια σας... Ἄ, εἶπα μάτια... «Νομίζω, ὑποθέτω, μοῦ φαίνεται—θὰ ἔλεγε πάντοτε ὁ συγγραφεὺς—καλὲ ἀληθέστατον, ναί, ἰδοῦ, διακρίνω ἐδῶ κάτω, εἰς τὸν πρῶτον πάγκον κάτι μάτια, ἐκεῖνα τὰ ἴδια τὰ ὁποῖα μοῦ ἐθεράπευσαν τὴν ἀρθρίτιδα (Παρατηρῶν ἀτενῶς). Νὰ αὐτὰ εἶνε, ἐδῶ εἰς αὐτὰ τὰ καθίσματα, (δεικνύων) ἐκεῖ ἐμπρός, ἐκεῖ. Μὰ γιὰ κυττάξετε καὶ σεῖς...» Ἄ, pardon· ἠπατήθη... Τὰ εἶδα χθὲς καὶ τόσῳ ἤτο ζωηρὰ ἢ φεγγαβολὴ των, ὥστε ἐξακολουθεῖ, ἀντιστάσεως μὴ οὔσης, νὰ σχηματίζῃ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου φωτεινὸν κύκλον ἀκτίνος, ἧτις παρακολουθεῖ τὰ ἔγγραφα μου ὡς δικαστικὸς κλητὴρ φέρων ἐναντίον μου δέσμη τελεσιδικίων ἀποφάσεων καὶ μὲ κάμνει νὰ πίπτω αἰωνίως θῦμα ὀπταπάτης. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, ἄ, εἶνε δύο πυροβόλα τόσης ὀλκῆς, ὥστε θὰ τὰ συστήσω εἰς τὸ Ἑλλ. κράτος διὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ πρὸς εὐχερεστέραν καὶ ἀρτίαν ἐκπλήρωσιν τῶν διεθνῶν ὑποχρεώσεών του. Εἰς αὐτὰ τὰ δύο ὀφθαλμοτηλεβόλα χρεωστῶ, κυρίαι πολυεὐσπλαγχνοὶ καὶ κύριοι ἀξιότιμοι, ἐν γνήσιον Ἀθηναϊκὸν λουτρόν, δέκα οἶμοι! ἀνεξοφλήτους χρεωστικὰς ἀποδείξεις διαφόρων καταστηματαρχῶν—τὴν στιγμὴν ταύτην ὀμιλεῖ καὶ ὁ ὑποφαινόμενος—καὶ μίαν ἀκροστιχίδα, ἧτις ἀπέβλεπε μὲν—ὀμιλεῖ ὁ συγγραφεὺς—εἰς τὰ μάτια της, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς συμπεριέλαβε εἰς τὰ δίκτυα τῶν στίχων καὶ τὰ δόντια της διὰ τὰ ὁποῖα οἷος δῆποτε ποιητὴς ἐκ τῶν νεωτέρων δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ ἔγραφε—διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε μαργαριτάρια—ὅτι ἐφύτρωσαν ἀπὸ τὸν βυθὸν τοῦ ὠκεανοῦ μετατοπισθέντα μίαν αὐγὴν εἰς τὰ χεῖλη της, ὅπως ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν διακρίνω εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ νὰ ξεφυτρῶνουν δύο ἀστέρες!... Ἄ, πῶς σὰς φαίνεται, ἀλήθεια, αὐτὴ ἢ παρομοίωσις; «Οἱ ὀδόντες εἶνε οἱ ἀστέρες τοῦ... οὐρανόσκου!» Ἄ εἶνε ἔξοχοι. Θὰ τὴν στείλω ἐμμέτρως καὶ συμβολικῶς εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην»!

*Ἀστέρια φωτοπερίχυντα
ποῦ τρώτε καὶ δαγκάρετε
ἀστέριά μου πρωτόβγαλτα
μὲ μύτες σὰν ρυφούλες
σεῖς δόντια μου τρανά...*

Στοιχηματίζω ὅτι ἔχω καὶ δὲν ἔχω ὅτι θὰ δημοσιευθῇ μὲ στοιχεῖα τοῦ Γεωργίου...

Ἄλλ' ἀκριβῶς δι' αὐτὰ τὰ μάτια συνέβη ἐν ἄλλο τρομερὸν ἐπεισόδιον.

Ἦτο βράδυ. Ἡ σελήνη δὲν ἐφώτιζε, διότι... δὲν εἶχεν ἀνατείλῃ. Οἱ φανοὶ δὲν εἶχον ἀναφθῆ, διότι... δὲν τοὺς εἶχαν ἀνάψῃ· ἴλαρὰ θὰ ἀνέτελλεν ἢ σελήνη μετὰ τινὰς ὥρας. Ἡ σκόνη, πέλαιος φυματιώσεως, ἔπνιγεν εἰς νέφη τὴν πρωτεύουσαν, διότι... διότι δὲν εἶχαν καταβρέξῃ καὶ δὲν εἶχαν καταβρέξῃ, διότι... δὲν εἶχαν καταβρέξῃ. Καὶ ἐγὼ—διηγεῖται πάντοτε ὁ συγγραφεὺς—τὸ ἄλλο ἐγὼ δηλαδὴ τοῦ καθ' ὑποβολὴν ἐγὼ μου, —ἐπανηρχόμην ἐκ Φαλήρου, διότι ἐὰν δὲν ἐπανηρχόμην, δὲν θὰ συνέβαινεν ὅτι συνέβη καὶ δὲν θὰ εἶχατε μονόλογον. Κατέρχομαι ἀπὸ τὸ τραῖνο καὶ πέρνω τὸ δεξιὸν πεζοδρόμιον τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου. Προχωρῶ ἀτενίζων τὰ ἄστρα... Βαίνω συσφίγγων τοὺς ῥόθωνας... ὡς ἐκ τοῦ κονιορτοῦ... Χαμηλά, ἐνῶ διηρχόμην ἀμέριμνος, βλέπω ἐν παράθυρον ἡμίκλειστον... Τὸ δωμάτιον μέσα ἐφώτιζετο ἀσθενῶς ἀπὸ ἑνα μεγάλον πολυέλαιον... Μὴ ἐκπλήττεσθε... «ἀσθενῶς ἀπὸ ἑνα πολυέλαιον». Δὲν ἔχετε ἰδεῖ, παρακαλῶ, τὸν πολυέλαιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Καπανδρίτι; Ἀπαράλλακτος. Λεῖψανον δημοπρασίας καὶ ἐκπλειστηριασμοῦ... Μία ἡμιμαραμμένη, ὡς γεροντοκόρη, ἀνθοδέσμη ὠρθοῦτο μελαγχολικὴ εἰς τὸ μέσον ὡς νὰ εἶχε προσφάτως ἀναγνώσῃ κανένα στίχον τοῦ Παπαρρηγοπούλου... Μόλις τὴν ἐπῆρε τὸ μάτι μου... Τὴν ἐξάνθησιν δηλαδὴ. Τέλος εἰς μίαν κινητὴν πολυθρόναν, ἐγγύτατα τοῦ παραθύρου—Παραδεισίου φεγγίτου—μετεωρίζετο ἐξηπλωμένη ἐν παλλεῦκῃ περιβολῇ καὶ ἠδουπαθῶς, ὡς Ὀθωμανὶς ὀδαλίσκη, μία—νὰ τὸ εἰπῶ;—εἰς—μὰ πῶς νὰ τὸ εἰπῶ!—ἐν—ῶ, εἶνε ἀσθενὴς ἢ δύναμις τῶν λέξεων... Ἐν ἄνθος, εἰς ἄγγελος, μία κόρη. Ἡ ἐπειδὴ ἦτο νύξ: Εἰς γαλαξίας, μία μαρμαρυγή, ἐν ἄστρον. Ἡ ἐπειδὴ ἐκινεῖτο: Ἐν κῦμα, μία ἀκτίς φωταερίου, εἰς διάττων. Μία πομφόλυξ ἐπὶ τέλους, εἰς ἀμέθυστος—ἐν... πρυμνήσιον!—Ἦτο φίλη μου πρὸ μιᾶς... δεκαπενθημερίας. Τὴν ἐθεώρουν ὡς τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑποκειμενικότητός μου—δηλαδὴ ὁ συγγραφεὺς—ὡς τὸ συνδετικὸν μόριον τῆς καρδίας μου καὶ τοῦ πνεύματός μου, τὸν συμπλεκτικὸν καὶ τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν ὀνείρων, τὸ ἐγὼ τοῦ ἄλλου ἐγὼ τῆς ὑποστάσεώς μου, τὸ εἶναι τῆς ὀντότητός μου. Διὰ πρώτην φοράν τὴν εἶχα ἰδεῖ εἰς τὸ θέατρον, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ πάγκου, μετ' ἀγωνίας παρακολουθοῦσαν τοὺς λόγους μου—ὀμιλεῖ ὁ ἠθοποιός—, ὅτε εἰς γόνος ἀρόγου παρελθόντος γόνου σχεδὸν νὰ κλίνῃ τὸν βλέπω—τὰ καλαμπούρια καὶ ἢ πρωτοπροσωπεῖα ἀνήκουν ἐφεξῆς εἰς τὸν συγγραφέα, πρὸ αὐ-

της!... Καί εἶνε μὲν φυσικὸν νὰ κλίνη ὁ ἀνὴρ πρὸ τῆς γυναικός. Ἄλλ' ὄχι καὶ εἰς τὰς πλατείας τῶν θεάτρων... Ἐγὼ—ὁ συγγραφεὺς δηλαδὴ—ἤμην εἰς τὸ εὐώνυμον μέρος. Τὸ πρᾶγμα ἦτο σοβαρὸν. Μ' ἐκύτταζε ἀτενῶς καρφόνω κ' ἐγὼ ἐπάνω τῆς τὸ βλέμμα μου... Κινεῖται ὀλίγον, κινουῦμαι πολὺ. Εἰς τὰ μυθιστορήματα τοῦ Δουμᾶ καὶ τοῦ Ponson de Terrail ἀφίνουν αἱ ἡρωίδες νὰ πέσῃ κανὲν χειρόκτιον διὰ νὰ περάσῃ κανεὶς κομψὸς νέος νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ συναφθῇ ὁ ἔρωσ καὶ ν' ἀρχίσῃ τὸ μυθιστόρημα διὰ νὰ λυθῇ ἔπειτα διὰ τῆς πτώσεως ἐνὸς μανδηλίου ὁ γόρδιος δεσμὸς τῆς μυθιστορικῆς καθάρσεως. Εἰς ἐμὲ—ὀμιλεῖ ὁ συγγραφεὺς—συνέβη τὸ ἐναντίον. Ἐπεσε τὸ τσιγάρο μου—δηλαδὴ τὸ ἀφῆκα νὰ πέσῃ—καὶ ἐκ τῆς τέφρας τοῦ παραδόξως ἐφλογίσθη ἡ καρδιά μου, καὶ ἀνέλαμψε... θὰ ἰδῆτε ἀργότερα τί ἀνέλαμψεν. Ἐκυψα διὰ νὰ λάβω τὸ σιγάρο ἂν καὶ περὶ δυσμᾶς τοῦ βίου του εὐρισκόμενον, καὶ (ἀναστενάζων) ἐγγίζω τὴν συνορεύουσαν πρὸς με ἀριστερὰν κνήμην τῆς. Ἡ ἀρθρίτις μετεβλήθη ὡς διὰ μαγείας εἰς... ποδάγραν. Τὸ γεγονός αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία θερμοτάτου ἔρωτος. Ἡκιστα ἐγὼ Πετράρχης, ἀλλὰ Λαύρα αὐτή. Τὴν ἠγάπων ὡς πατριάρχης τὸ ποιμνιὸν του... Ἐκτοτε τὴν εἶδα δὶς, τρίς, τετράκις, ἐπτάκις... δὲν ἐνθυμοῦμαι... εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον καὶ μᾶλλον ἐκείνην ἠκολούθουν παρὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ ἱατροῦ. Ἦτο αὐτὴ εἰς τὸ παράθυρον! φαντασθῆτε τὴν χαρὰν μου ὅταν τὴν εἶδα ἐπιστρέφω καὶ πάλιν. Αὐτὴ ἦτο. Τὴν βλέπω ἐγειρομένην μετὰ προφυλάξεως... ὦ, μὲ εἶδε, μὲ προκαλεῖ. Ἀκόμη νομίζω ὅτι ἀκούω νὰ κτυποῦν ὡς σφῦραι τῆς φλεγομένης καρδίας μου οἱ παλμοὶ ἐπὶ τοῦ ἄκμονος αὐτοῦ ἐδῶ: τοῦ στήθους... Διστάζω κατ' ἀρχάς. Προχωρῶ ἐν τούτοις καὶ πάλιν ἐπιστρέφω... ὦ εὐτυχία! τὴν βλέπω ἐγγύτερον πλησιάζουσιν. Καὶ πάλιν δὲν τολμῶ καὶ πάλιν ξαναπερνῶ. Ἐτοιμάζομαι νὰ τῇ προσφέρω συγκεκινημένος τὰ φούλια τῆς κομβιοδόχης μου. Καλέ, αὐτὴ ἐπλησίασεν ἀκόμη περισσότερο εἰς τὸ παράθυρον!... Θὰ θέλῃ ἴσως νὰ μοῦ δώσῃ καμμίαν ἐπιστολήν, νὰ μοῦ ὀμιλήσῃ, νὰ μοῦ ὀρκισθῇ,— ἄ... τίς οἶδεν, ὕψιστοι Θεοί! νὰ μὲ ἀσπασθῇ, νὰ μ' ἐναγκαλισθῇ... Ἄλλ' ὄχι συγγνώμην. Τὸ τελευταῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ συμβῇ, διότι εἰς τὸ παράθυρον ὑπῆρχον σίδερα, τὰ ὅποια θὰ ἐχρησίμευαν καλλίτερα διὰ μερικὸς ἐρωτοκτυπημένους. Ἄς εἶνε, συμβιβάζομαι μὲ τὸν ἀσπασμόν. Ὁ ἐναγκαλισμὸς εἶνε παγίς: ὁ ἀσπασμὸς, ἄσμα: καλλίτερον τὸ πτηνὸν νὰ ἄδῃ ἔξω τοῦ κλωβοῦ. Εἰς τὴν τελευταίαν παρέλασίν μου, καθ' ἣν

εἶχα πλησιάσει πλέον πολὺ, σταματῶ... Πῶς κτυπᾷ ἡ καρδιά μου καὶ εἰς τὴν ἀπλὴν ἀκόμη ἀνάμνησιν!...

— Κλεονίκη μου, ψιθυρίζω, — ψιθυρίζει δηλαδὴ, — μὲ φωνὴν πνιγομένην εἰς τὸ αἶσθημα, σὲ ἀγαπῶ...» Σιγὴ βαθεῖα. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου οἱ ὅποιοι τὴν ἐσπέραν τοῦ θεάτρου ἦσαν ἱκανοὶ νὰ μὲ κατατάξουν εἰς τὴν κλάσιν τῶν ἀνθρωποφάγων, πηγαὶ τώρα ἐκστάσεως καὶ ἠδυπαθείας, ἐθόλωσαν, παρέλυσαν, ἐπνίγησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἠδονήν. Δὲν ἔβλεπα πλέον. Τὸ νευρικὸν μου σύστημα θὰ τὸ ἐζήλευε καὶ αὐτὸς ὁ παράλυτος τοῦ Εὐαγγελίου. Κ' ἐγὼ ὁ ἠλίθιος ἔκαμνα λουτρά δι'... ἀρθρίτιδα.

— Σὲ ἀγαπῶ, τῇ ἐπαναλαμβάνω καὶ ἀντηχεῖ... σιγὴ ἀπόλυτος.

— Σὲ λατρεύω; — ψιθυρίζω ἐντονώτερον καὶ πλησιάζω ἐγγύτερον ἔξω φρενῶν, ἔξω... τοῦ παραθύρου. «Μὴ μοῦ στερῆς...» κ' ἐκείνης, Θεέ μου! τείνει νὰ ἐξέλθῃ τῶν σιδηρῶν ἡ... ρίς. Λάμπει ὄλη! Οἱ ὀφθαλμοὶ μου κινδυνεύουν νὰ πάθουν ἀμαύρωσιν... Κλονοῦμαι... ἀπὸ τῶν δακτύλων μου, φρικτὸν! σταλάζουν τεμάχια... πάγου. Μὴ γελάτε: ὁ ἰδρὼς ἐκ τοῦ πολλοῦ φόβου εἶχεν ἀποκρυσταλλωθῆ, ὡσὰν νὰ ἦτο ἄσμα ἐλληνικοῦ κωμειδουλίου.

Προσεγγίζω τότε ἀναθαρρήσας, προσκολλῶμαι, ἐφάπτομαι τοῦ σιδηροῦ κιγκλιδώματος, ἐκτείνω πρὸς τὰ μέσα τὴν χεῖρα καὶ αἰσθάνομαι ἀπαλόν, δροσερὸν τὸ ἔδαφος τῆς κατακτῆσεως. Ἐδραττόμην πετάλων ρόδου, χνοῦ ροδακίνου. Ζέφυρος ἐθώπευε τὸ πρόσωπόν μου, ἄρωμα τὴν ἀτμόσφαιραν ἐμύρωνε. Γελοῖε Ρωμαῖε μὲ τὴν Ἰουλιέτταν σου. Κρυφθῆτε ἐνώπιόν μου, σᾶς κατετρόπωσα, σᾶς ἐξηυτέλισα... Ἐγὼ ὅστις ἤμην ἐπὶ ἐνὸς πεζοδρομίου, ἐπτερύγιζα ὑπὲρ τὰ νέφη. Ἠγγίζον τὰ ἄστρα, τὰ ὅποια τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνεκεντροῦντο δι' ἐμὲ εἰς τὸ δωμάτιον ἀντιπροσωπευόμενα ἐν τῷ πολυελαίῳ ὑπὸ δέκα κηρίων, οὐδενὸς κυρίου καὶ μιᾶς... κυρίας. Παρ' ὀλίγον νὰ κολαφίσω καὶ αὐτὰς τὰς φουσκωμένας παρειὰς τῆς σελήνης, ἡ ὅποια μόλις εἶχεν ἀνατείλῃ... Καὶ ὅμως ἐγὼ, ναί, ναί, ἐγὼ ὁ Γίγας, ὁ μέγας πορθητῆς τῆς καρδίας τῆς, ὁ Βαγιαζήτ, ὁ Ταμερλάνος, ὁ Τσιγγισχάνης δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ θραύσω τὰ κατηραμένα ἐκεῖνα σίδηρα! Ἡ θέσις μου ἦτο παθητικὴ, ἦτο ἐνεργητικὴ Μόνον οὐδετέρα δὲν ἦτο. Προτείνω τέλος ἐν κατανύξει τὰ ἀνυπόμονα χεῖλη μου πρὸς τὰ ἰδικά της τὰ κόραλλινα τὰ συμπεπλεγμένα καὶ συγχεόμενα εἰς τὴν σιδηρᾶν πέδην τοῦ ὀπισθοδρομικοῦ, τοῦ ἐλεεινοῦ ἐκείνου παραθύρου καὶ ἀγωνίζομαι νὰ τὰ συλλάβω, ὑψοῦμαι, ἔρπω, ἀνεγείρομαι, προσπαθῶ, ἰδρῶνω, τρέμω καὶ θὰ εἶχα βεβαίως ψάσει τὰ γλυκύτατα ἐκεῖνα χεῖλη ὅταν αἴφνης... (Στενάζων) Οἶμοι!!... Θρη-

νήσατε τὸ πρὸ ὑμῶν—ὀμιλεῖ ὁ συγγραφεὺς—ἀξιοθρήνητον θῦμα . . . Ἀύλακόνει, κύριοι μου, πλήττει ὡς κεραυνὸς τὴν ράχιν μου χονδρῆ, ὡς ἔλασμα σιδηροδρόμου, ράβδος, τὴν πτωχὴν μου ράχιν ἢ ὅποια ἂν ἔως τώρα ἐβάσταζε μὲ μεγάλην προθυμίαν τὸ βάρος τῶν 24—ὀμιλεῖ ὁ συγγραφεὺς—ἐτῶν μου, ἀπὸ τοῦδε θ' ἀναμιμνήσκειται συχνὰ καὶ θὰ κύπτη μετ' εὐλαβείας πρὸ τῆς μνήμης τοῦ ὁμοιοπαθοῦς Θερσίτου. Ὅλα, δὲλα ὑπέστησαν τὴν συμφορὰν τῆς καταδρομῆς! Τὰ φούλια κυλίσονται ἐκ τῆς κομβιοδόχης μελαγχολικά, ἐλεεινά, διαμελισμένα, οἶονεὶ κλαίοντα τὴν μοῖραν τοῦ κυρίου των· ἡ ἰσορροπία τοῦ μύστακός μου—ὀμιλεῖ ὁ συγγραφεὺς—ἐταλαντευθη, ἡ *ρεπούμπλικά* μου—μόλις τὴν εἶχα ἀγοράση—σφηνουῖται πρῶτον εἰς τὸ κιγκλίδωμα καὶ ἔπειτα κατρακυλᾷ ταχύτατα ὡς ναπολεόνι, ἐν δὲ πολῦτιμον δακτυλίδι—φεῦ!—δανεικὸν πτερυγίζει ἀπὸ τοῦ δακτύλου μου, ὅστις ὀρφανὸς φέρει ἀνεξίτηλον τὸ στίγμα τῆς λωποδυσίας. Εἰς ἐπίμετρον δ' ὄλης αὐτῆς τῆς ἐξ ἐνέδρας Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, σὰς βεβαιῶ ἐνόρκως ὅτι δὲν διέφερε καθόλου ἐκείνης ἢ ἰδικῆ μου, μὲ περιβάλλον ἄγριαί αἱ βρονταί: «Πανάθλιε, οἰκτρέ, ἀσυνείδητε, *bestium*, Ἰάγε . . . ἄγε νῦν». Εὐτυχῶς μὲ ἔσωσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις, διότι ἐκλαθὼν αὐτὰς ὡς καλαμποῦρι . . . συνῆλθα. Τί δὲ ἀνακαλύπτω; Ὅτι τὸ εἰδύλλιον αὐτὸ τῆς ράχεώς μου διέπραξεν αὐτὴ ἢ ράβδος μου, ἣν μοὶ ἤρπασαν, δῶρον πολυθελγήτρου καὶ φιλομούσου δεσποινίδος, λαβοῦσα αἴφνης φοβερὰς διαστάσεις πρὸ τῶν καταπλήκτων ὀφθαλμῶν μου, ὁ δὲ Ροβεσπιέρος, ὁ θαυμαστὸς ἥρωσ τοῦ πραξικοπήματος τῆς σπονδυλικῆς μου στήλης, ἥς ἡ θερμότης ἀνήρχετο ὡς στήλη Ρεωμύρου, ἦτο ὁ μέλλον πενθερός μου, ὁ κύριος—φαντασθῆτε—*Πανάρετος!* καθηγητῆς τῶν Λατινικῶν πρὸ δύο Ἰωβιλαίων . . . Ἐὰν τώρα συγκατανεύσετε ἐκ τῆς φιλολογίας νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν χειρουργικὴν, θὰ παρατηρήσετε—ὀμιλεῖ ὁ συγγραφεὺς—μίαν ἐκδορὰν εἰς τὸν ἄρμὸν ὡς ἐκ τῆς προστριβῆς τοῦ ἀντίχειρος μεταξὺ σιδηρῶν καὶ παραθυροφύλλων. Πρῶτη φορά καθ' ἣν πραγματικῶς ἔπαθα κατόπιν πενταετοῦς δημοσιογραφικῆς ἀρθρογραφίας ἀπὸ ἀρθρίτιδα . . . Ὑπέθεσα μήπως μ' ἐφίλησεν ἐκείνη, διότι μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὅπου ἀκουμποῦν τὰ χεῖλη ἐρωμένης βαθεῖα καὶ αἵματηρὰ ἀνοίγεται ἢ αὐλαξ τοῦ πόνου. Ἄλλ' οὔτε αὐτὸ κἂν εἶχε συμβῆ. Ὡσὰν δὲ νὰ μὴ ἤρκει ἡ σύρραξις τῶν δεινοπαθημάτων, βρέχει ἀπ' ἐπάνω μου ἓνα νερὸν ὅμοιον κατὰ τὴν διαύγειαν μὲ ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον κάθε καλοκαῖρι . . . πίνομεν. «Τὸ στερέωμα τὸ ὅποῖον ἠπέλιψα ὡς ἄλλος δραματικὸς συγγραφεὺς, διὰ κολαφίσματος, μ' ἐξεδικεῖτο» ὑπέθεσα. Διάβροχος ὑψόνω μὲ παράπονον τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς

τὸν οὐρανόν, τὸν ὅποῖον ὑπέθετα καταμέλανα, καὶ πρὸς ἀνυπολόγιστον εἰρωνείαν τὸν βλέπω λάμποντα πάμφωτον, ἰλαρόν, ἀστερόεντα. Διὰ τὴν συνέχειαν ἀποτανθῆτε εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα ποιητὴν. Καὶ τώρα, διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὴν νομικὴν, σκέπτομαι νὰ κάμω διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ δακτυλίου ἀγωγὴν, ἂν καὶ αὐτὸ εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς ἀγωγῆς τοῦ κ. καθηγητοῦ. Ἄ κύριοι! Μίαν συμβουλήν. Ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς σας, τοῦ πνεύματός σας—ἐὰν ὑποτεθῆ ὅτι ἔχετε, διότι μόνον οἱ τρελλοὶ ἀγαποῦν—τῶν πνευμόνων σας, τοῦ βαλαντίου σας, τῆς μύτης σας, τῶν ὀφθαλμῶν σας. Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, ἀποφεύγετε τὰ ἡμιάνοικτα στήθη καὶ τὰ ἡμιάνοικτα παράθυρα. Μὴ φορεῖτε ποτὲ καινουργῆ καπέλλα, διότι δὲν ἠξεύρετε πόθεν ἔρχεται ὁ πειρασμός, καὶ πρὸ παντός, φίλοι μου, ξένα δακτυλίδια. Σκληρὰ τύχη! Ἦρχισα μὲ λουτρὰ καὶ τελειόνω, μὲ μίαν . . . ψυχρολουσίαν. Τώρα ἐννοῶ . . . τὰ αὐτιά μου μὲ ἠπάτησαν: «Ἐως ὅτου σοῦ τῆς βρέξουν» μοῦ εἶχεν εἰπῆ ὁ ἰατρός. Εὐτυχῶς ἔσωσα τὴν τιμὴν ἂν ὄχι τῆς ἀξιοπρεπείας μου, τοῦλάχιστον τῶν . . . ὑποδημάτων μου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πῖλόν μου, ἀνάγκη νὰ ἐκδοθῆ καὶ δευτέρα χρεωστικὴ ἀπόδειξις.

Δὲν ἐφρόντισα νὰ μάθω ἂν μὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη ἡ κόρη τῶν ὀνείρων μου· ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ἴδῃ βεβαίως πλέον ὑπὸ τὰ παράθυρά της, ἐὰν δὲν . . . μετοικήσῃ, μόνον δ' ὅταν ἐχόρευσα ἀντὶ τοῦ Ἡσαΐα τὸν πυρρίχιον τῆς ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλήψεως, ἐσυλλογίσθην τὸν μονόλογον καὶ εἶπα: Ἴδου Εὐτυχισμένος ἔρως! Κάμνω ἐν τούτοις νὰ φύγω . . . ἀδύνατον, κάμνω νὰ κινηθῶ καὶ . . . καθηλοῦμαι περισσότερον. Πόσον ἐπόθησα μίαν παλιγενεσίαν ἐγὼ ὅστις τὴν εἶχα πρὸ ὀλίγου εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ τώρα εἰς τὰ θυλάκιά μου. Ἐπὶ τέλους, τί τὰ θέλετε, ἀπηλλάγην τῆς θέσεως ἐκείνης, εἰς ἣν αὐτογνωμόνως εἶχον διορισθῆ. Ἀλλὰ μὴ θαρρεῖτε ὅτι ἀπηλλάγητε καὶ σεῖς. Νομίζετε ὅτι ἐτελείωσα; . . . Πόσον ἀπατάσθε! (Βλέπων πρὸς τὰ παρασκήνια). Ἐ, σὺ κύριε, ποῦ ἀναβοκαταιβάζεις τὴν σκηνὴν, μίαν στιγμὴν (Πρὸς τὸ κοινόν). Καὶ σεῖς, κύριοι, σταθῆτε παρακαλῶ, μὴ βιάζεσθε . . . Ἀκούσατε τὸν τραγικὸν ἐπίλογον τῆς ἱστορίας τοῦ συγγραφέως, τὸν ὅποῖον ὁ ἴδιος μοῦ ἀνεκοίνωσεν: Οὐδέποτε, μοῦ εἶπε τελειῶνων τὴν διήγησίν του, οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς μου εἶδα τραγικώτερον, τρομακτικώτερον . . . ὄνειρον!

(Πίπτει τὸ κατάβλημα).

Αὐγούστος 1894.

ΔΑΦΝΙΣ